

[Indenrigsministeren.]

på i bemærkningerne, først og fremmest den, at jeg ved forhandlingerne i fjor med apotekerforeningen i anledning af bilæggelsen af en lønkonflikt gav det løfte, at jeg ville fremsætte forslag om forhøjelse af subventionsgrænsen fra 12 000 kr. til 14 000 kr. En forhøjelse af denne grænse må ganske naturligt medføre en ændring af afgiftsskalaen, idet man naturligvis ikke skal betale afgift, før man er nået op til de 14 000 kr., og det er vel også naturligt og rigtigt, at de indtægtsgrupper, der ligger i nærheden af subventionsgrænsen, må behandles meget lempeligt, men det fører med sig, at de apotekere, som har de store indkomster, den store omsætning, må af med noget mere.

Den ærede ordfører for det konservative folkeparti, hr. Poul Claussen, rettede nogen kritik mod administrationen af apotekervejloven; det var særlig spørgsmålet om opkrævningen af afgifterne, det gjaldt, og jeg forstod, at der havde været noget at klage over. Det kan vel ikke være det ærede medlems mening, at man i hver enkelt tilfælde skal stille hele regnestykket op for apotekeren og forklare, hvorledes man er kommet til det beløb, han skal betale; det ville være lidt for omstændeligt, og det gør man dog heller aldrig, når der er tale om opkrævning af andre afgifter. Men naturligvis kan man på dette område på samme måde som med hensyn til skattevæsenets afgørelser, når det ønskes, få at vide, hvorledes det pågældende resultat er fremkommet. Det kan jeg ikke tænke mig nogen skulle have noget imod. Naturligvis må den apoteker, der ønsker en redegørelse for, hvordan man er kommet til den afgift, han skal betale, altid ved henvendelse kunne få besked derom.

Jeg tror også, det var ordføreren for det konservative folkeparti, der spurgte, hvorledes bestemmelsen i § 6 i forslaget til den midlertidige lov vedrørende tilskud skulle forstås. Disse tilskudsregler gælder for 3 år, for årene 1948, 1949 og 1950.

Det nye princip, som kommissionen har foreslået indført, ifølge hvilket betalt afgift ikke skal kunne fradrages, har ikke just vakt begejstring hverken indenfor det konservative folkeparti eller indenfor venstrepartiet. Når man læser kommissionsbetænkningen igennem, tror jeg, man må komme til det resultat, at der kan anføres særdeles gode grunde for at foretage en ændring af det hidtil gældende princip. Reglen om, at afgiften beregnes af det foregående års indkomst efter fradrag af betalt afgift har hidtil på mange måder virket uheldigt. For det første ved jo enhver, at apotekerne har haft ret

svingende indtægter, og reglen om fradrag af betalt afgift i det løbende års indtægt har naturligvis forøget disse udsving. For det andet har reglen medført, at den, der f. eks. overtog et apotek, først måtte betale afgift for et halvt år baseret på forgængerens måske forholdsvis høje indkomst det foregående år. Disse ulemper, som enhver ved der har været, afhjælpes i nogen grad, når afgiften beregnes af det løbende års indtægt uden fradrag af erlagt afgift.

Jeg synes ikke, der er grund til ved disse lovforslags behandling her at komme ind på en almindelig drøftelse af spørgsmålet om skattefradragets retten, men også tilhængere af denne fradragetsrets besvarelse må dog vist erkende, at den virker uheldigt, hvor der er tale om stærkt svingende indtægter. Og her er der jo, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde opmærksom på — deri er jeg helt enig med det ærede medlem —, ikke tale om en skat, men om en næringsafgift, og her må det dog være rimeligt at søge at udjævne indtægterne noget, bl. a. for at undgå, at de nettoindtægter, apotekerne får, og som de jo bagefter skal betale almindelig skat af, bliver alt for ujævne.

Jeg vil i denne forbindelse gerne fremhæve, at apotekskommissionens indstilling, som jo er lagt til grund for lovforslaget, er enstemmig og altså også tiltrådt af apotekerforeningens repræsentanter i kommissionen. Jeg kan naturligvis ikke sige, ud fra hvilke synspunkter apotekerforeningens repræsentanter tiltrådte lovforslaget, men jeg går ud fra, at de fordele, som lovforslaget frembyder i retning af mere stabile indkomster og en samling af indkomsterne omkring midten, har overvejet betænelighederne ved den noget kraftige beskæring af de høje indtægter. Jeg tror, det ærede medlem hr. Poul Claussen talte om, hvad der også har været fremme fra anden side, at skalaen omregnet til det gamle system svarer til 100 pct. af nettoindtægten. Det er efter min mening kun noget, der kan anvendes til agitation, for realiteten er dog den, at de apotekere, der har en indtægt på over 32 000 kr., beholder halvdelen af, hvad de tjener ud over de 32 000 kr., så nogen større grund til at beklage de store apotekere, synes jeg ikke der er. Man må huske på, at det nok er en forretningsvirksomhed, men det er en forretningsvirksomhed, der drives i ly af et privilegium, der er ydet af det offentlige, og som udelukker ubegrænset konkurrence, idet der jo ikke oprettes flere apoteker, end at der er mulighed for, at de kan klare sig allesammen.